

i studienævnene — hvis sammensætning er uændret — dog kun i det omfang, de deltager i undervisningen som lærere.

Som følge af de tekniske og administrative medarbejders deltagelse i *de kollegiale organer* er disses sammensætning ændret. De videnskabelige medarbejdere og lærere, de tekniske og administrative medarbejdere og de studerende repræsenteres i konsistorium og råd i forholdet 4 : 2 : 2. Dette betyder, at lærernes flertal er bortfaldet. Forholdet mellem lærere og studenter er uændret i forhold til den tidligere lov. Lærernes repræsentationsprocent var hidtil $66\frac{2}{3}$ og er nu sat til 50. De studerendes repræsentationsprocent er ændret fra $33\frac{1}{3}$ til 25. Det vil sige, at lærerne og studenterne hver har afgivet $\frac{1}{4}$ til fordel for det tekniske og administrative personales repræsentation, som altså er 25 pct. Kun hvor det tekniske og administrative personale udgør mindre end halvdelen af lærerpersonalet, er de tekniske og administrative medarbejders repræsentation $\frac{1}{7}$. I studienævnene repræsenteres lærere og studerende fortsat i forholdet 1 : 1. For institutrådenes vedkommende fastsættes forholdet mellem grupperne af konsistorium, men mindst halvdelen skal være videnskabelige medarbejdere og lærere.

Der er ved loven tilstræbt en *klar kompetencefordeling* mellem de enkelte organer, og det pålægges institutionerne at udarbejde de udfyldende bestemmelser i en *statut*, der indeholder styrelsesbestemmelser for vedkommende institution.

Rektors kompetence er tydeliggjort og styrket. Kredsen af valgbare til rektor- og prorektorhvervet er udvidet til også at omfatte heltidsansatte lektorer. Reglerne for valg af rektor og prorektor ændredes under folketingsbehandlingen. Herefter vælges de pågældende af medlemmer af de råd, der er nævnt i lovens §§ 11 og 12, samt af de medlemmer af konsistorium, der ikke har sæde i disse råd. Det er ved bestemmelsernes nærmere udformning søgt sikret, at rektor og prorektor har et flertal på institutionen bag sig.

Forholdet mellem institutionerne og ministeriet er tydeliggjort. Det er således fastslået, at ministeriet kun kan sætte visse af de kollegiale organers beslutninger ud af kraft, „såfremt